

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{0Υ} & 63^{0Υ}

ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Θέμα : ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Κείμενο του Δασκάλου / Διευθυντή του 11^{ου} Α. Σχ. κυρίου Κλουκίνα Λεωνίδα

(Απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις του μαθητή της Ε' τάξης, Αλέξανδρου Μ.)

T. 27 18- 11- 2013

*Πώς να κρυφτείς απ' τα παιδιά;
Έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα.
Κρα μας κοιτάζουν με μάτια σαν κι αυτά
όταν ξυπνούν στις δύο η ώρα.*

Α. Σαββόπουλος

Τα τελευταία χρόνια ζούμε στιγμές πρωτόγνωρες. Οι αλλαγές που βιώνει η χώρα μας σε οικονομικό αλλά και κοινωνικό επίπεδο, κατακερματίζουν τις ζωές όλων μας. Βρισκόμαστε εκτεθειμένοι απέναντι στη βία μιας κρίσης η οποία μας πλήττει σαν κοινωνία με όλες της τις μορφές: ανεργία, ανυπαρξία κοινωνικής πρόνοιας, οικονομική ανέχεια, λεκτική βία, ψυχολογική βία, φρένο στα όνειρα των νέων ανθρώπων.

Η οικονομική κρίση που βιώνει η χώρα μας, δεν έχει αφήσει ανέπαφο και το εκπαιδευτικό μας σύστημα, πώς θα μπορούσε άλλωστε να συμβεί το αντίθετο σε μία χώρα, η οποία ακόμα και σε καλύτερες εποχές, στην Παιδεία και στον Πολιτισμό δεν έδωσε ποτέ καμία προτεραιότητα.

Λιγότερα έσοδα για τις λειτουργικές δαπάνες των σχολείων, συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων και τμημάτων, μείωση των προσλήψεων.

Από την άλλη, η δεινή οικονομική κρίση που έχει εισβάλει στα σπίτια όλων μας, έχει δημιουργήσει κι ένα πλήθος προβλημάτων και παρενεργειών στους μικρούς μαθητές μας. Οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης που βιώνουν οι ανήλικοι, εξελίσσονται σε όλους τους χώρους μέσα στους οποίους ζουν και κινούνται παιδιά, κι ένας από αυτούς είναι και το σχολείο.

Το μικρό παιδί, το οποίο παρακολουθεί και αντιλαμβάνεται τους φόβους και τις ανησυχίες των γονέων του, σε σχέση με τα οικονομικά της οικογένειας ή τα θέματα εργασίας, διαισθάνεται ότι κάτι κακό συμβαίνει με αποτέλεσμα να γεννιέται μέσα του ο φόβος, η αβεβαιότητα, η ανασφάλεια.

Η οικονομική ανέχεια των γονέων, η αύξηση της ανεργίας και η ευρύτερη κοινωνική αποδιοργάνωση αντικατοπτρίζονται φανερά πλέον στη σχολική καθημερινότητα. Βλέπουμε φαινόμενα απομονωτισμού των παιδιών που βιώνουν οικονομικές δυσκολίες στο σπίτι. Δεν μπορούν να πάρουν κάτι από το κυλικείο, να συμμετάσχουν σε μια εκδρομή, να αγοράσουν τα απαραίτητα για την παρακολούθηση του σχολείου, καθώς οι γονείς τους αντιμετωπίζουν άμεσα προβλήματα επιβίωσης.

Κι όμως, τα παιδιά έχουν την ανάγκη να πιστεύουν στον κόσμο μέσα στον οποίο ζουν και αναπτύσσονται. Χρειάζεται να μάθουν να πιστεύουν πως ο κόσμος γύρω τους διαθέτει μια στοιχειώδη δομή, μία σταθερότητα και μία λογική.

Χρειάζονται να μεγαλώσουν συναισθηματικά ασφαλή και με αυτοπεποίθηση, να μπορούν να ονειρεύονται και να ελπίζουν, να μάθουν να ζουν και όχι απλά να επιβιώνουν.

Πώς λοιπόν να τους πούμε πως ο μπαμπάς δεν έχει πια δουλειά γιατί απολύθηκε; Πώς να παραδεχτούμε πως δεν μπορούμε να τους αγοράσουμε τίποτα από όσα ίσως διαθέτουν ακόμα οι φίλοι τους, επειδή δεν υπάρχουν τα χρήματα;

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον λοιπόν, το σχολείο επιβάλλεται να διαδραματίσει έναν ουσιαστικότατο ρόλο, κινητοποιώντας εκπαιδευτικούς και Συλλόγους Γονέων, λειτουργώντας σαν χώρος συμπάραστασης, ψυχολογικής υποστήριξης και παράλληλα με τον παιδαγωγικο-διδακτικό του ρόλο να προσφέρει ισορροπία, γαλήνη και αυτοπεποίθηση, τώρα περισσότερο από ποτέ άλλοτε, στους μικρούς μαθητές.

Να συμβάλλει αποφασιστικά στη βελτίωση της ψυχολογίας τους, επουλώνοντας τις καθημερινές εντάσεις που βιώνουν μέσα στις οικογένειές τους, αναπτερώνοντας το ηθικό τους, μετατρέποντας το χώρο του σχολείου σε χώρο ευχάριστης και δημιουργικής απασχόλησης, για όλους τους μαθητές του.

Να δώσει έμφαση σε ζητήματα στήριξης των μαθητών και των οικογενειών τους που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα αλλά και να δημιουργήσει ασπίδα προστασίας απέναντι σε ξενοφοβικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες συνδέονται άμεσα με τη βαθιά οικονομική κρίση, ενισχύοντας με αυτόν τον τρόπο τον κοινωνικό του χαρακτήρα.

Να προσπαθήσει, όσο εξαρτάται από αυτό, από τη μία να διατηρήσει την κανονικότητα εντός του σχολείου και από την άλλη να συνειδητοποιήσει ότι υπάρχει ελπίδα για τους μαθητές μας και αυτή βρίσκεται και στα χέρια τα δικά μας -των εκπαιδευτικών - αρκεί να το πιστέψουμε και να μη μένουμε απλοί θεατές της κατάστασης.

Η στάση μας τέλος, θα πρέπει να παραμείνει υπεύθυνη και σταθερά διεκδικητική, σε μια περίοδο όπου όλοι οι εμπλεκόμενοι στο χώρο της παιδείας – πολιτεία, εκπαιδευτικοί και γονείς, θα κριθούμε τελικά, και θα κριθούμε αυστηρά, εκ του αποτελέσματος...

* Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο Λεωνίδα Κλουκίνα που έγραψε το πρώτο κείμενο των «ΦΡΕΣΚΩΝ» για τη φετινή σχολική χρονιά!